

Sellaiset syysaamut, täysin tavalliset, mutta kauniit, olivat parhaita. Ikkunasta ulos katsoessa saattoi nähdä, että punaisten vaahteranlehtien läpi kuultava aurinko lämmittäisi enää heikosti. Aurinko kutittelisi poskipäitä, härnäisi vähän, muttei kuitenkaan antaisi enää sitä lämpöä, mitä antoi tällä hetkellä maapallon toisella puolella asuville. Pyörätie olisi jäässä, senkin näki pelkästä auringosta. Ensilumi oli sentään sulanut, eikä tänään onneksi satanut. Villapipo kutitti Helmin otsaa. Hän puhalsi ilmaan, hengitys huurusi. Oltiin pakkasen puolella. Varpaat jäättyivät lenkkareissa, talvikengät olivat liian pienet, eikä uusia vielä oltu ehditty käydä ostamassa. Me ollaan samaa tuhkaa, samaa kevyttä ilmaa, joten rauha nyt, tää maailma on vihaan kyllästynyt, Elli Haloo lauloi kuulokkeista ja tahditti tytön askeleita kohti koulua. Viimekesän oravanpoikanen juoksi kuin hengen hädässä Helmin edestä ja kiipesi tien toisella puolella kasvavan tammen oksalle. Se jäi siihen katsomaan vielä pitkäksi aikaa hänen peräänsä. Tyttö astui sinne, missä yhdyskunnan tulevaisuus kasvaa, sinne mistä se saa juurensa; yläkouluun. Korvien tärykalvoja raastoivat huudot, päänsäryn sai nopeasti aikaan tyttöjen vessassa leijuva minttupurkan ja hedelmäkarkkien tuoksuinen hajuvesi sekä tupakan haju. Kattoon oli liimattu nuuska, vessan ovessa luki Minttu